

Siivoustalkoot **torstaina 11.5.95 klo 17.30-20.00**

Muovisäkit voi perinteiseen tapaan noutaa Hämeen kyläntien ja Paikkalin-
nuntien risteyksestä, Lintuvaaran koululta tai entiseltä Tikan kaupalta.
Keräyksen tulokset jätetään tien varsille, mistä peräkärret ne sitten noutavat.
Sitten kokoonnutaan Lintuvaaran koululle, missä on tarjolla makkaran-
grillausta ja talkoojuomia.

**Tule mukaan vaikuttamaan
asuinpaikkakuntasi viihtyisyyteen!**

Miten selviän Lintuvaarassa eksymättä?

Tarvitaanko Lintuvaaran keskusta?

Lintuvaaralla on vanhastaan ollut keskus ja se piti kaavoissa säilyttää. Tuskin Lintukorpi II kaava oli valmis, kun murentaminen alkoi. Tämän hetkissä suhdanteissa halutaan muuttaa Lintuvaarantien yleisten palvelujen sekä konttori- ja liikevaraukset asuntotuotantoon. Niinpä katosi vanhan elokuvatatterin tontti kaupungin vuokrataloksi ja vanhusten palvelutalo menetti sijoituspaikkansa. Myös naapuritontti on menossa.

Lintuparventiellä konttori- ja liike-tontiksi kaavoitettu entisen rautakaupan varastotontti menee kerrostaloksi. Näiden jälkeen on Lintuvaaran keskustassa enään kahdeksan muuta kuin asuntotonttia. Tässä onkin ajattelun paikka.

Palvelut tarvitsevat asiakkaita. Asiakkaita tulee sitä enemmän, mitä monipuolisempia palveluita on tarjota.

Jos ei ole tontteja, ei tule tiloja. Entisetkin katoavat. Pankki meni, rautakauppa lopetti. Posti on "menokengässä". Jos Paulakoski ei pysty jatkamaan, menee ruokakauppa. Ja niin edelleen.

Pahinta on, että asuminen tulee entistä enemmän riippumaan henkilöautoista. Miten selviävät ne, joilla autoa ei ole käytössä? Vanhukset, kotiaidit, lapset, opiskelijat, invalidit? Muuttavat muualle? Mitä maksaa ruokakassin ajaminen henkilöautolla Maxista tai Myyrmannista?

Hyvä lukija: jos ylläoleva herättää ajatuksia, soitele Kalevi Onnelalle puh. 5471480.

Kuten arvoisat lukijat ovat varmaankin huomanneet Espoon kaupunki on suuressa viisaudessaan sekoittanut katuosoitteitamme viime vuoden aikana.

Soittelin nimistöä suunnitelevalle virkamiehelle ja sain pari karttaa ja pari sivua muutoksia. Yritän tehdä niistä lyhyesti selvää itselleni ja lukijoille.

Nimien muutosten periaatteena näyttää olevan, että katu, joka on ajettavissa suoraan autolla, on yhden niminen. Nimi saattaa vaihtua, jos katu ylittää suuremman kadun (muttei tietenkään aina). Tonttien lohkominen saattaa muuttaa numerointia. Kadun alkupään nimen muutos joko muuttaa tai sitten ei loppupään numerointia. Osoitteiden muutoksia tehdään sitä mukaa kuin kaavoja vahvistetaan.

Sitten muutoksiin etelästä pohjoiseen päin:

Vanha nimi

Pikkulinmun reitti Lintuvaarantiestä länteen
Pakastiaispolku
Hempontien loppupää
Pakastiaisentien jatke
Sinitiaisenpolku

uusi polku Sinitiaisentieltä etelään
Peipontien loppupää
Viserryspolku
Syväteentie
Kirkkalantien loppupää
Viserrystien loppupää
Hämeenkylläntien alkupää
Lintuparventien loppupää
uusi kuja Pakastiasentieltä Sinitiaisentielle
uusi kuja Töyhtötiäisen tieltä pohjoiseen
Rautiaisen tien loppupää
edellisen jatkona kaakkoon päin
Katri Valantien alkupää

Katri Valan tien jatke pohjoiseen päin
Punavarpusentien numerointi
Töyhtötiäisen tien numerointi
Sinitiaisenkujan numerointi

Kun katselee alla olevaa listaa, huomaa, että kaikkiin Lintukorven alueen katuihin on koskettu. Muutamia kadut ovat päässeet loppupään numeroinnin muutoksilla, mutta suurin osa on kokenut täydellisen muutoksen. Tämän ymmärtäisi paremmin, jos alueen talotkin olisi kaadettu kuten Larsvikissa tehtiin. Sitä herää kysymys onko Espoon Kaupungin Nimien Suunnittelu Osaston toiminta tarpeellista, turhaa vai peräti haitallista?

Rakentavasti ajatellen uskonkin, että nimet tulevat olemaan järkevämmän tuntuisia, kun Lintuvaarankin kadut saadaan joskus asemakaavan mukaiseen kuntoon. Toisaalta miksi kadun nimien muuttamisella on ollut hirveä kiire, kun kunnostamisella ei ole mitään kiirettä !!!

Lähtekääpä kaikki ulos opettelemaan uusia kadun nimiä, sillä kevät on jo pitkällä. Lintujen lauluja, vasaran kalketta ja sahojen soitantaa kuulee täällä Lintukorven alueella tänäkin keväänä.

Uusi nimi

Lintukorpi
Peukaloisenpolku
Punatulkuntie
Kuusitiäisenpolku
Sinitiaisen tien alkupää, Sinitiaisen tien numerointi muuttuu!!
Sinitiaisenpolku!!!!
Urpiaisenuja
Kiurunkuja
Linnuntie
Hippiäisentie
Lintukulma
Kottaraisentie
Lintuparvenpuisto
Pakastiaisenuja
Kasimirinkuja
Punavarpusenpolku
Punavarpusenuja
Tiäisentie, Katri Valan tien numerointi ei muutu !!
Rautiaisenkuja muuttuu (a:t ja b:t käyttöön)
suuret parilliset (14-20) muuttuvat muuttuu !!

Raimo S.

Lintunen

Lintuvaaran omakotiyhdistys ry:n tiedotuslehti ilmestyy neljästi vuodessa: helmikuussa, toukokuussa, syyskuussa ja joulukuussa.

Toimituskunta

Arja Pihlajisto, puh. 544 502, Sirkka Häggqvist, Raimo Salminen, Malina Valtonen

Levikki 1100 kpl

Ilmoitustulot omakotiyhdistyksen tiedotteita varten ovat Paulakosken kaupassa Lintuvaarantie 50, T-kauppa Kotikulmassa Vallikadun ja Lintuvaarantien risteyksessä ja Galleriassa K-kauppa Leppälinnussa

Taitto Masa Pulkkinen, Arja Pihlajisto / Prestige Marketing Oy

Palnopaikka

Monila Oy, Sörmäisten rantatie 27, 00500 Helsinki

LINTUMETSÄN YLÄASTE ETENEE

Alueen tulevia kouluoloja merkittävästi parantavan Lintumetsän yläasteen kouluhanke on saanut kaupunkien päättävien elimien hyväksynnän. Kaava on saatu etenemään ja hankkeen toteutussuunnittelua voidaan jatkaa.

Lintumetsän yläasteen tärkeys ja kiireellisyys perustuu alueen koululaismääräennusteeseen, joka hyvin nopeasti on ylittämässä lähialueen oppilaspaikkatarjonnan. Ilman oppilaspaikkalisäyksen varmistumista olisi alueen yläasteille siirtyvien koululaisten ollut tyytyminen erittäin huonoihin vaihtoehtoihin, jopa Espoon keskuksen alueella olevaa yläastetta esitettiin mahdollisena vaihtoehtona.

Tilanteesta huolestuneet vanhemmat ovat ajaneet hanketta Lintumetsän koulun vanhempaintoimikunta -nimikkeen alla. Työtä on tehty eri muodoissa: kirjeillä, kokouksilla, valtuustokäynneillä sekä koulusuunnittelijoita informoimalla. Eräs hankkeen eri vaiheissa sitkeästi elänyt vastuuton ajatus, sijoittaa koulu myrkylliseksi todetun vanhan kaatopaikan päälle, saatiin asiallisilla perusteilla vaimennettua.

Yläasteen alueen kaavoituksen yhteydessä käyty monisanainen, osin sekava ja asiatonkin keskustelu loi sellaista mielikuvaa, että kaavaluonnokseen esitetty kritiikki Lintuvaaran omakotiyhdistyksen kaavatoimikunnan taholta olisi heijastanut yleisemminkin omakotiyhdistyksen kielteistä kantaa kouluhankkeeseen. Näin ei varmasti sittenkään ole, vaan hankkeella on vankka kannatus myös omakotiyhdistyksenkin piirissä. Onhan sen keskeinen periaate edistää alueen kulttuurin ja sivistyksen kehittymistä.

Kunnalliseen demokratiaan kuuluu kaava-asioiden valmistelu, huomautusten käsittely, vahvistaminen ja toki mahdollisuus niistä vielä valittaa. Eräissä tapauksissa yhteisön etu on yksilön etua tärkeämpi. Tämä on mielestäni sellainen tapaus. Vielä on kuitenkin seurattava hankkeen etenemistä, ja ennen kaikkea rahoituksen varmistumista. Kiitokset Lintumetsän

koulun vanhempaintoimikunnan aktiiveille tähänastisista ponnisteluista koulun puolesta. Työ voi nyt jatkua Lintuvaaran omakotiyhdistyksen nimissä.

Jukka Sulku

Lintumetsän koulun vanhempaintoimikunnan aktiivi ja Lintuvaaran omakotiyhdistyksen hallituksen jäsen

Teiden talvikunnossapito

Omakotiyhdistys lähetti 7.2.95 Tielaitokselle kirjeen, jossa ilmaistiin huolestuminen teiden huonosta kunnosta ja syvistä urista – varsinkin Hämeenkyläntiellä – jotka vaaransivat liikennettä. Hämeenkyläntiellä sattuiikin muutamia tieltäsuistumisia, joista ei peltivaurioita ja säikähdystä kummallisempaa onneksi seurannut.

Tielaitokselta tiemestari K. Jauhiaiselta tuli 1.3.95 päivätty vastaus, jossa pääpiirteissään sanottiin, että teitä on hoidettu normien mukaisesti. Tiemestari kirjoittaa: "Kyseinen kiinteistönhuolto-yhtiö on urakoinut kyseessä olevia alueita vuodesta 1989, ja aina tielaitoksen vaatimukset täyttävällä kalustolla suhteutettuna tien luokitukseen. Selviä tason alituksia ei ole aiemmin tullut tietoomme. On toki myönnettävä, että tänä talvena Hämeenkyläntiellä nimenomaan oli tammi-helmikuun vaihteen aikaan hyvin hankalat ajourat, joita urakoitsijan toimesta pyrittiin höyläämällä mataloittamaan. Muut alueen urakointavat tiet olivat täysin moitteettomassa kunnossa".

Kirjeen lopuksi tiemestari toivoo, että huolto-yhtiön kanssa käytyjen neuvottelujen ja työjärjestelyjen tarkistuksen jälkeen ei tulevina talvina huonoa teidenpitoa enää esiintyisi, vaan että päästäisiin "noudattamaan talvihoito- luokituksen mukaista tasoa"!

Se siitä valituksesta!

Seuramme tilannetta ja teemme uusia valituksia tarpeen mukaan. Lupaamme myös kiittää, jos aihetta ilmenee.

Nuoret kesätöihin!

☀☀ Kevätaurinko lämittää ihanasti, pienet eläimet heräilevät talviunistaan ja purot solisevat toiveikkaasti.
– Kohta on ihan oikeasti kesä!

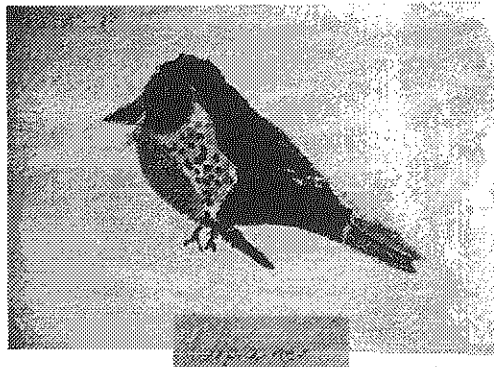
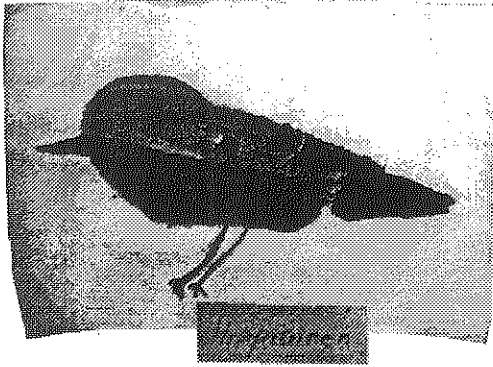
Koululaisille / opiskelijoille kesä merkitsee pitkää, odotettua lomaa. Lintuvaara idyllisyytensä puolesta tarjoaa nuorisolle monia vapaaajanviihtomahdollisuuksia. Kauniin rusketuksen saa omalla pihalla aurinkoa palvomalla pikkubikineissä, lintumetsässä voi retkeillä tahi valokuvata upeita kasveja ja lenkkeillä Lintuvaaran pikku-teillä – takaa loistavan kesäpropan sekä kunnan. Kesä on pitkä ja tekemisen puute saattaa yllättää, sillä löhöilyinkin kyllästyy.

Varteenotettava vaihtoehto olisikin mennä kesätöihin. Useat yritykset ottavat mielellään ahkeria nuoria kesäapulaisiksi tai extroiksi. Mukavassa työympäristössä on mielekästä työkennellä ja oikealla asenteella työnteosta voi tulla suurta juhlaa. Tehdystä työstähän saa luonnollisesti palkkaa ja työkokemusta, joita juuri nuoret kipeästi tarvitsevat tässä jälkiteollistuneessa yhteiskunnassa.

Valitettavasti tarjolla on vain rajoitettu määrä kesätoimipaikkoja ja nopeimmat nuorukaiset valtaavat apajat. Onneksi taskurahaa voi ansaita oman aktiivisuuden ja mielikuvituksen avulla. Itsensä työllistäneet teinit jakavat mainoksia, tarjoavat siivous- ja lastenhoitoapua kiireisille naapureilleen. Palveluistaan voi pyytää pientä palkkiota, mutta päätavoitteeksi kannattane asettaa tekemisen tarve ja hyvämielen hakeminen.

ILOISTA KESÄN ODOTUSTA
KAIKILLE ☀☀

♥ Malina Valtonen

Lintuvaaran harakat

*Lintuvaarassa harakat hyppii,
ne maasta jyviä nyyppiä.*

*Kohta ne jo nukkumaan hyppii,
ja seuraavana aamuna ne taas
jyviä nyyppiä.*

Swante 2a

Lintuvaaraviikko Lintuvaaran koululla 20-24.3.95

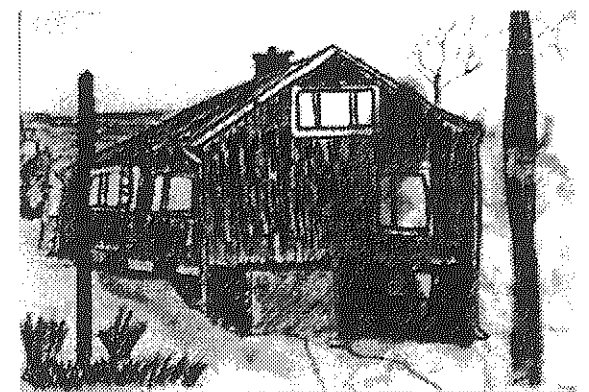
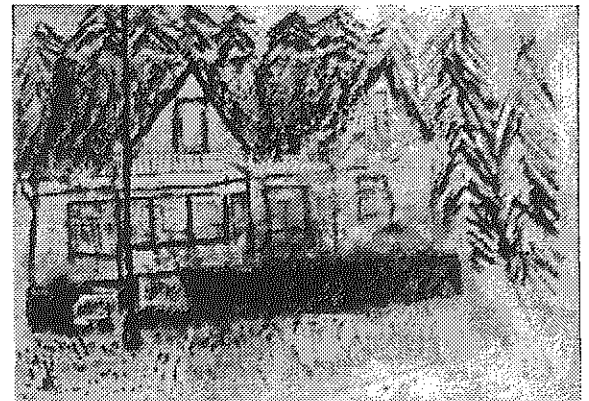
Lintuvaaran koulussa vietettiin 20.-24.3. 1995 Lintuvaara-aiheista teemaviikkoa. Oppilaiden kuvaamataitotoita sekä historian ja ympäristöopin tunneilla tehtyjä ryhmätöitä oli esillä koulun aulassa. Aiheina olivat esimerkiksi "Lintuvaaran vanhat talot" sekä "Minä ja minun kotini". Myös oli töitä seuraavista aiheista: Lintuvaaran teiden nimissä esiintyviä lintuja, taidemaalari Akseli Gallen-Kallela, kirjailija Katri Vala, näyttelijätär Elli Tompuri, taitelija William Lönnberg.

Teemaviikolla Lintuvaaran koulussa kävivät museoamanuenssi Liisa Ropponen Espoon kaupunginmuseosta sekä majuri Kaila kertomassa Lintuvaaran ja Leppävaaran seudun elämästä ennen vanhaan. Samoin teemaviikolla vieraili koulussamme Olle Palmroos kertomassa Leppävaaran seudusta sekä esittämässä valmistamiaan filmejä.

Oppilaat harjoittelivat luokissa lintuaiheisia lauluja, kirjoittivat omia Lintuvaara-aiheisia runojaan ja kirjoitelmiaan, haastattelivat vanhoja lintuvaaralaisia sekä kävivät suunnistamassa Lintuvaarassa.

Teemaviikolla oli myös juhlasalissa tilaisuus, jossa oppilaat esittivät valmistamiaan ohjelmia. Ohjelmassa oli laulua, soittoa, näytelmä, ryhmätöiden esittelyjä sekä runoja.

terveisin Lintuvaaran koulun opettajat

Runo Lintuvaarasta

*Ennen Lintuvaaraa Harakaksi kutsuttiin,
sitten nimeä vaihdettiin.*

*On täällä ollut sotaa ja rauhaa,
mut nyt liikenne pauhaa.*

*Lintuvaarassa on paljon taloja,
jotkut niistä jo ovat lahoja.*

*On monta mökkiä täältä purettu
ja uutta tilalle rakennettu.*

*Lintuvaarassa on maisemat hyvät,
viettä arjet ja pyhät.*

Työryhmä: Marika, Piia, Ville M. ja Jouni Sa

Unelmiäni Lintuvaara

Unelmiäni Lintuvaara olisi ihana paratiisi. Siellä olisi taloja, jotka osaisivat lentää. Siellä voisi tehdä mitä haluaa ja siellä voisi harrastaa kaikkea kivaa. Minä lukisin ja olisin pihalla ja kavereiden kanssa. Asuisin kukkatalossa. Aikuiset olivat kilttejä. Aikuiset tekisivät joskus minulle niin kuin minä haluan.

Outi 2a

LEFFAMUISTOJA LINTU- VAARASTA

Elokuvan täyttäessä 100 vuotta tänä vuonna Espoon kaupunginmuseo lähetti mm. Lintuvaaran omakotiyhdistykselle kyselyn paikkakunnan elokuvatarjonnasta ennen vuotta 1960. Me kaksi viisikymppistä, Arja Pihlajisto ja allekirjoittanut, vastasimme kyselyyn leffamuiistoista ja välitämme nuo mukavat 50-luvun ja 60-luvun tunnelmat myös Lintusen lukijoille. Kaupunginmuseon kyselyssä tiedusteltiin alueen elokuvateattereista, kuinka usein kappaleet vaihtuivat, kuinka kaukaa tultiin elokuviin, kerättiinkö filmitähtien kuvia ja suosikkielekuvista.

Ensimmäisenä tuli tietenkin mieleen Lintuvaarantien varrelle 1950-luvun puolivälissä rakennettu upea elokuvateatteri KinoLux. Se toimi parisenkymmentä vuotta, ja varsinkin alkuvuosina ennen television yleistymistä, elokuvissa käynti oli suosittua. Kino Lux katsomon nousevine penkkiriveineen oli todella upea teatteri ja se sijaitsi siinä kaksikerroksisessa harmaassa tiilirakennuksessa, joka pari vuotta sitten jyrättiin maan tasalle ja jonka tiloissa loppuvuosina toimi eri firmoja: oli kukkakauppaa, parturia, lasitusliikettä, show-tanssi-studio ja baarikin.

Me muistamme KinoLuxin kuitenkin paikkakuntamme nuorison kohtaamispaikkana. Tytöt kulkivat korkokengissä silloin vielä hiekkasta Lintuvaaran tietä pitkin, joten ei ihme, että parin viikon välein piti käydä Peltosen vaarin suutariverstaassa Jääskeläntiellä laitattamassa uudet korkolaput. Keinonahkainen lyhyt kermittäkki, beige tai vaaleansininen, oli muotia ja kun oltiin tarpeeksi kaukana kotitalosta, huuliin vetäistiin vaaleanpunaista suudelmankestävää Sans Egalia yhteisestä huulipuikosta ennen leffan kulmille saapumista. Elokuvissa käytiin kerran pari viikossa, jos vain taskurahat antoivat myöten. Myös vartuneempi väki kävi elokuvissa,

jotka alkoivat yleensä mustavalkoisilla uutiskatsauksilla kotimaasta. Elokuvat vaihtuivat pari kertaa viikossa ja sunnuntaisin oli lisäksi lastennäytös klo 15.00. Oli Walt Disney'n piirrettyjä ja erikoisen hienoksi mainostettu filmi Erämaa elää, Pekka Puupäättä ja romanttisia elokuvia kuten Kesäyön valssi.

Sunnuntain iltanäytös oli yleensä jokin hyvä aikuisten elokuva. Kesälauantaisin oli kaksi näytöstä, normaali iltanäytös ja klo 22.00 alkava yönäytös, mikä oli jännäri tai lännenkuva tai muuten vähän hurjempi esitys.

Jos emme menneet leffaan, niin ainakin kävimme katsomassa, ketkä ovat menossa ja parveelimme aulassa katsomassa mainoksia ja valokuvia tulevista esityksistä. Kotoa saatu kiello, ettei leffan kulmille tarvitse mennä norkoilemaan, oli kuin kehoitus että leffalle. Aulassa oli lipunmyyntikoju ja pieni makeismyyntitiski, josta osuimme suklaasuosikkeja Siestaa ja Da Capoa. Kun elokuvaesitys alkoi ja lipunmyyjä, Sutisen tati, oli laskenut kassan, niin "lorvailijat" komennettiin ulos. Ulkopuolella oli lasivitriineissä filmitähtien kuvia ja julisteita tulevista elokuvista. Joku onnellinen rahaton koululainen saattoi silloin tällöin päästä katsomaan filmiä yläkerran konehuoneen toisesta vapaana olevasta luukusta. Eräs entinen koulukaverini muisteli, että leffateatterin viimeinen penkkirivi oli suosittu pusupaikka nuorison keskuudessa. Elokuvia mainostettiin isokokoisilla värijulisteilla, joita niitattiin pääteiden varteen tolppiin tai ripustettiin KinoLuxin erityisille ilmoitustauluille näkyville paikoille.

Itse muistan, että viikkorahani meni tasan tarkkaan leffareissuihin ja filmitähtien kuviin, joita kerättiin aikaka-

lehdistä, leikattiin ja liimattiin isoihin ruutuvihkoihin. Filmitähtien kuvia vaihdeltiin kavereitten kanssa. Joillekin kavereille tuli sellaisia lehtiä kuin Elokuva-aitta ja Ajan Sävel, joissa oli paljon filmitähtien kuvia. Silloin tällöin koulumatkallani ostin saksalaisen lehden Film und Frau, jossa oli hienoja ja erilaisia filmitähtien kuvia. Romy Schneider ja Sissielokuvat, James Dean ja Nuori Kapinallinen, Pat Boone ja Love Letters in the Sand sekä Marlon Brando elokuvassa Enkeleitä Broadwayllä olivat niin ihania tuolloin 50-luvun lopulla. Romy Schneider ja Sissi nuori keisarinna itketti ja ihastutti meitä murrosikäisiä. Jotkut koulukaverit olivat käyneet katsomassa filmin 11 kertaa ja itsekin varmaan lähes kymmenen. Filmit tulivat pienellä viiveellä KinoLuxiin, joten innokkaimmat kävivät myös Helsingissä elokuvissa. Toisaalta KinoLuxiin tultiin muualtakin Espoosta ja myös Helsingistä, sillä lähin samantasoinen elokuvateatteri oli Bio Rei Pitäjänmäellä. Kaikenkaikkiaan mukavaa aikaa nuo KinoLuxin toiminnan vuodet; viihdettä, asiaa ja ihmiskontakteja lähellä ja samalla kertaa.

Sirkka Häggqvist

Vanha VPK Lintuvaarantie 12

Esittelyvuorossa Leppävaaran VPK

Leppävaaran VPK – viralliselta nimeltään Leppävaaran Vapaaehtoinen Palokunta (och samma på svenska) – tuli 70 vuoden arvokkaaseen ikään 22.3.1995. Jo kerran aikaisemminkin eli niin varhain kuin 1907 oli paikkakunnalle perustettu VPK ja sille hankittu ruiskukin. Oli myös yritys perustaa Leppävaaraan Pitäjämäen VPK:n alaosasto, mutta nämä hankkeet sammuiivat alkuunsa.

Perustamisvuoden lopussa palokunnassa oli 35 toimivaa jäsentä ja kalustona Albergan kartanolta käyttöön saatu paloruisku, 30 m hyvää 2-tuuman letkua ja vähän raivauskalustoa.

Ensimmäisen toimintavuosikymmenen aikana kalustoa täydennettiin mahdollisuuksien mukaan. Vuonna 1928 saatiin ensimmäinen auto, joka oli Ford-kuorma-auto ja rakennettu itse kalustokuljetuksia varten ja varustettu moottoriruiskulla (600 l/min.). 1935 hankittiin A-mallin Ford, josta tehtiin miehistönkuljetusauto ja jolla voitiin myös kuljettaa märkiä letkuja.

Vuonna 1930 palokunta rakensi vuokraamalleen tontille (Valtatie varrelle lähellä kansakoulua) oman talon, joka käsitti kalustovajan, kalustonhoitajan asuinhuoneiston, pienen kokoustilan ja yhdistetyn letkunkuivatus- ja harjoitustornin. Ennen kuin oma talo saatiin aikaiseksi kalustoa säilytettiin Bergansin (nykyisin Pekkää) tilan liiterissä ja letkut kuivatettiin milloin missäkin, kuten leipomon uunin päällä, riitessä ja muissa vastavissa paikoissa.

Ennen auton hankkimista kuljetettiin kalusto palopaikalle ja takaisin ensimmäiseksi eteen sattuneella hevosella.

Alkuvuosikymmeninä hälytys toimitettiin puhelinkeskuksen kautta soitolla tiettyihin numeroihin, mistä sitten hälytettiin vellikellolla, paiotorvilla ja pienillä käsisireeneillä. Järjestelmä toimi suhteellisen hyvin ja varmasti.

Tulonsa palokunta sai osaksi järjestämistään tansseista ja juhlista sekä vähäisempiä määriä lahjoituksina ja avustuksina. Huomattavan osan tuloista hankki kuitenkin paikkakunnalla toimiva kannatusyhdistys, joka järjesti mm. arpajaisia ja lahjoitti 1928 moottoriruiskun.

Kun VPK perustettiin palopäällikkönä toimi liikemies G.A. Lindholm ja sitten vähän aikaa rakennusmestari Huugo Kaista kunnes maaliskuun 1. päivänä 1927 homman sai maanviljelijä K.A. Koskinen, joka aikaisemmin oli ollut varapäällikkönä. Päälystö osallistui suomen Yleisen Palokuntaliiton järjestämille päälystökursseille ja näin saaduilla opeilla vaikuttivat ratkaisevasti palokunnan kehitykseen ja koulutukseen.

Ensimmäisellä toimintavuosikymmenellä oli tulipaloja – enimmäkseen huvilapaloja – keskimäärin 7 per vuosi. Huippu oli vuonna 1933, jolloin oli 10 paloa ja vähiten vuonna 1928, vain viisi hälytystä.

Tilanne 10 vuotta sitten

Leppävaaran VPK oli yksi kymmenestä Espoon alueella toimivasta sopimuspalokunnasta.

VPK:n hälytysosastossa oli 20 sammutusmiestä, jotka pitivät taitojaan yllä käymällä joka viikkoisissa harjoituksissa ja osallistumalla alan kursseihin. Kaikki tämä siksi, että pelastus ja palosammutustyöstä on aikojen muuttumisen myötä tullut tekninen laji, joka kysyy paitsi ammattitaitoa myös hyvää fyysistä kuntoa.

Vuosittain on noin 25 hälytystä, jotka välitetään keskuspalosemalta komento-puhelinjärjestelmällä suoraan miesten koteihin. Myös palosireeniä soitetaan, jotta tavoitetaan ne sammuttajat, jotka sattuvat oleskelemaan ulkoiloissa. Tavoitteena on saada hankittua jokaiselle sammutusmiehelle taskussa kannettava henkilöhakulaite.

Suurimpia hälytyskohteita, joihin VPK edeltäneen vuosikymmenen aikana on osallistunut, ovat olleet Maxi-Marketin palo vuonna 1977 ja brasilialaisen laivan rannikolla aiheuttama öljyvahinko vuonna 1980, jolloin miehet joutuivat olemaan hommissa useita vuorokausia.

Sammutusautona palokunnalla on vuonna 1964 uutena ostettu Ford 600 paloauto, joka on varustettu pumpulla, jonka teho riittää tyhjentämään auton 200-litran vesisäiliön parissa minuutissa. Lisäksi autossa on siirrettävä pienoismoottoriruisku, paineilmalaitteet neljälle savusukeltajalle, vaahdonkehityslaitteet, moottorikäyttöistä raivauskalustoa yms. tarpeellista välineistöä.

VPK toimi edelleen vuonna 1930 käytössä otetussa rakennuksessa, mutta koska tontti oli nähty hyväksi kaavoittaa kerrostaloille, oli tiedossa uuden paloseman rakentaminen Turuntienvarteen teknisen oppilaitoksen viereen. Uudessa rakennuksessa olisi sitten kaikki "nykyajan mukavuudet" omaa kuntosalia ja saunaa myöten.

Vuonna 1953 perustettu poikaosasto muuttui 1976 nuorisosastoksi ja nyt myös tytöt pääsivät mukaan koulutukseen. Nuorisosasto kokoontuu kerran viikossa opiskelemaan paloalan tietoja ja taitoja. Suurin osa hälytysosaston jäsenistä on aloittanut palokuntauransa nuorisosastosta ja jotkut ovat jopa lyötäneet tätä kautta itselleen ammatinkin.

80-luvun alussa nuorisosasto panosti kilpailutoimintaan ja tuloksena oli useita lääninmestaruuksia sekä SM-pronssimitali.

VPK:n naisosasto toimii rekisteröitynä yhdistyksenä. Yksi naisosaston tärkeistä tehtävistä on muonituksen järjestäminen palopaikalle. Sillä, mikä vuodenaika tai vuorokauden aika sattuu olemaan kysymyksessä, ei ole mitään merkitystä huollon tehokkuuteen!

Uudella palosemalla myös naisosastolla on ajan vaatimukset täyttävät tilat käytössään ja toiminta niiden myötä entises-

Uusi paloasema
Vanha maantie 4.
VPKn kalustoa +
kolme miehistöautoa
vierailulla Saksasta

tään tehostunut. Onkin sanottu, että "kun Espoossa syttyy tulipalo, tulevat palopai-
kalle ensin vakinaisen palolaitoksen yksi-
köt. Tämän jälkeen hetken kuluttua tulee
Leppävaaran VPK:n huolto ja sitten Lep-
pävaaran VPK."

Naisosasto järjestää tietysti tarjoilun
kaikkiin palokunnan juhliin ja pitopalvelut
toimivat myös yksityistilaisuuksissa tar-
peen mukaan.

VPK:n nykypäivää

Uudelle paloasemalle muutettiin 2.9.89.
Tilat ovat osoittautuneet toimiviksi.

Autokanta on kokonaan uusiutunut.
Vanhin ajokki on Espoon palolaitoksella
täyden päivätyön tehnyt Sisu-sammutus-
auto, jonka tilalle ollaan hankkimassa
uutta, ajanmukaista autoa. Sen lisäksi tal-
lissa on vanhan tukkirekan alustalle raken-
nettu säiliöauto, joka täydentää Espoon
palolaitoksen vedenkuljetuskykyä. Lisäksi
käytössä on pikku Mersu, jolla kuljetetaan
muihin autohin mielumattomat sammu-
tushenkilöt ja muonitus palopaikalle.

Nuoriso-osastossa on mukana 30 nuor-
ta, joille uuden talon mukana on saatu
omat tilat. Tämä on mahdollistanut harjoi-
tusten lisäksi muunkinlaista toimintaa.

Hälytysosastolla on talossa oma luok-
kahuone, missä pidetään teoriaoppitunteja
sekä harjoitellaan kädentaitoja, joita ennen
jouduttiin opiskelemaan ulkosalla satoi tai
paistoi.

Entisistä sammutusvarusteista on jäl-
jellä vain kypärät. Sammuttajien suojana
on kaikki vaatimukset täyttävät varusteet.
Myös sammutusasun alla käytettävä väli-
vaatetus on nykyään talon puolesta.

Hälytyksen jälkeen autot pestään paine-
pesurilla, vaatteet omalla koneella ja kui-
vataan kuivausrummulla ja miehistö kyl-
pee omissa saunassa.

Puintisalilla kohotetaan kuntoa – myös

Palokunnan harjoitus Laajalahdessa 1992

naiset ja nuoret. Toimistossa, joka on va-
rustettu kaikilla nykYTEKNIKAN ihmeillä,
hoituvat alan työt kuin leikiten. Vieras-
huoneessa on tv ja videot, autotallissa
suosittu tikkataulu. Kesällä grillataan
makkaraa parin grillin voimin ulkosalla.

Talon työkaluvaroja käytetään ahkerasti
omien autojen kunnostuksessa ja tietysti
ajokkeja pestään ja kiilloitetaan uutterasti
asianmukaisissa tiloissa.

Kansainvälistä yhteistyötä

VPK:lla on ollut jo 5 vuotta ystävyys-
palokunta Virossa Rapalan kunnassa. Vie-
railutoiminta on ahkeraa puolin ja toisin.

Leppävaaran VPK on toiminut isäntänä
puolalaisnuorille, jotka ovat osallistuneet
Suomessa pidettäviin kansainvälisiin kil-
pailuihin. Leppävaaralainen on toiminut
matkanjohtajana Italiassa ja Saksassa pi-
detyillä kansainvälisillä palokuntanuorten

leireillä.

VPK on järjestänyt palomieskoulutusta
virolaisille palomiehille.

Leppävaaran VPK on osallistunut tie-
tysti myös alalla olevaan järjestötoimin-
taan ja kouluttanut palokuntalaisia paitsi
muualla Espoossa ja Uudellamaalla myös
koko maassa jo 10 vuoden ajan.

Kuten jo aikaisemmin tässä jutussa on
mainittu, on moni VPK-lainen löytänyt
itselleen ammatin tämän toiminnan pii-
ristä. Näihin löytäjiin kuuluu myös Espo-
on viime vuonna vaihtu uusi palopääl-
likkö Heikki Paajanen, joka aloitti toi-
mintansa VPK:ssa 1954, mutta kovassa
kilpailussa yleni "vain" varapäällikön
asemaan omissa palokunnassaan.

Arja Pihlajisto
Aulis Partasen 70-vuotisjuhlapuhetta
mukaillen

Marjo Matikainen -mitali Anu Heikkilälle

Lahjakkaille nuorille urheilijoille
tarkoitettu Marjo Matikainen -mitali
jaettiin tänä vuonna Espoossa kuu-
detta kertaa. Anu Heikkilä on toinen
lintuvaaralainen kautta aikojen, joka
on saanut tämän huomionosoituksen.
Onnittelemme Anua tästä saavutuk-
sesta samoin kuin kuulemma hyvin
menneiden ylioppilaskirjoitusten
johdosta.

Anustahan kirjoitimme jo viime
vuonna numerossa 3/94.

Jopi Jalkapuoli ja muita lapsuusajan ihmeitä

Ennen sotia ja niiden aikanakin meidän ja lähinaapureiden mökit olivat kylän viimeisiä. Sitten alkoi metsä. Jääskeläntien varrella – sillä puolen missä asuin – oli viimeinen talo ennen metsän alkamista oopperalaulaja Harry Heinrichserin. Kun hänen talonsa ilmestyi ennen sotia maisemaan, sitä käytiin katsomassa vähän kauempaakin, koska se oli silloisen asujamiston mielestä erikoisen näköinen.

Se oli korkea keltainen puutalo, jota sanottiin pilvenpiirtäjäksi. Harry Heinrichsen oli hyvin tyytyväinen taloonsa. Hän puhui antaumuksella sen puolesta, että pitäisi rakentaa enemmän ylöspäin, jotta maa säästyisi muihin tarkoituksiin. Talo näkyy edelleen olevan paikoillaan.

Tienoo oli ikäisteni ihmisten lapsuudessa soista ja kyykkäärmeet kuuluivat kesäisin lähes jokapäiväiseen elämäntapaan. Pihoista ne ihmisarkoina vähitellen hävisivät, mutta metsässä niitä oli edelleen runsaasti.

Luonto ympärillämme oli rikasta. Metsissä kasvoi paljon esimerkiksi näsiä. Sitä

oli suurina pensasrykelminä nykyisessä Hämeenvaarassa, vähän eteenpäin entisen Anni ja Veikko Järvisen, nykyisin Ilpo Pihlajiston tontilta. Vastapäisessä metsikössä kasvoi jonkin verran lehdokkia. Pähkinäpensastakin niistä metsistä löysi.

Jääskeläntie oli kapea metsätie, jota Leppävaaran Kartanon herrasväki kulki lapsuudessaan hevoskieseillä. Sillä tavoitin taiteilija Elli Tompuri vieraineen kulki usein mökkimme ohi. Kartanon hevoset vetivät olkikuormiakin Jääskeläntietä pitkin. Osa oljista tarttui puiden oksiin ja putosi tielle. Me lapset keräsimme olkitupot, joista saatiin kanaloihin kuiviketta.

Naapurin Leilalle oli uskoteltu, että vauvat kasvavat sienistä. Niinpä me toimme kumpikin metsästä muutaman haperon. Istutimme meidän kyökin ikkunan alle. Kastelimme haperoita joka päivä. Eräänä päivänä sienien varsi oli murtunut niin, että siitä töröttö pari haaraketta.

Mielikuvituksellamme ei ollut rajoja, joten näimme selvästi, että sienien varresta oli jo kehitymässä vauvan kädet. Kastelimme haperoita entistä ahkerammin, kunnes eräänä päivänä ne olivat lyhyhistyneet maatuneina kasaan.

Keväisin kottaraiset pesivät pihapuissa ja usein joku poikasista putosi pesästä. Me saimme hoivattavaa. Joskus pudonnut linnunpoika parani, mutta usein ne olivat

saaneet pudotessaan sisäisen vammauksen ja kuolivat. Lohduttauduimme järjestyksellään linnunpojalle hautajaiset.

Mökin takana kulki suota kuivaava Valtaoja. Oja oli oikea seikkailujen paikka. Talvisin kelkkailimme sen jäällä. Usein jää pettikin allamme. Valtaojassa oli monenlaista elämää. Oli sudenkorennon toukkia, sammakoita ja erityisen mielenkiintoisia vesiliskoja. Liskouroksilla oli kaunis lohenpunainen mustapilkkuinen mahan alusta.

Pojat pyydystivät niitä pesuvatiin ihailtavaksemme. Yksi uros oli jalkavammainen. Sen yhdestä jalasta puuttuivat varpaat. Nimitimme sen tietysti Jopi Jalkapuoleksi.

Pojat lähtivät reissuilleen ja unohtivat liskovadin aurinkoon. Äiti säällitteli: "Rääkkäävät tuolla tavoitin elukkaparkoja!" Niinpä menin ja kaadoin vadin sisällön takaisin Valtaojaan.

Pojat palasivat. Olin heidän silmissään petturi. Alkoi uusi liskopyydystys. Rakas vanha ystävä Jopi Jalkapuolikin löytyi uudelleen ja lasten puolelta kohtaaminen oli riemukas.

Sinikka Luja-Penttilä

Herrasmiesmaalarit suosittavat huoltomaalaukseen

- **Teho** Öljymaali
Kestävä öljymaali uusiin ja aikaisemmin öljymaalilla maalattuihin ulkoseiniin, oviin kaiteisiin ja ikkunanpuitteisiin.
- **Ultra** talomaali
Aito akrylaattimaali uusille ja aikaisemmin maalatuille ulkoseinille. Ultran pinta elää puun mukana ja värit sekä kiilto kestävät hyvin säärasitusta.
- **Panssarimaali** peltikatoille
Ruostesuojan sisältävä alkydimaali peltikatoille. Pese pinta aina ennen maalausta Panssaripesu pesuaineella.
- uusi **Akvatop** peltikattomaali
Vahva, vesiohenteinen, ruostesuojan sisältävä uutuus sinkittyjen peltikattojen maalaukseen. Runsaasti värejä.
- **Ykl** sokkelimaali
Alkalinkestävä, vesiohenteinen betonisokkelimaali viimeistelee talosi ulkonäön.

Hae Tikkurilan Ulkomaalivärikartta ja esitteet maalikaupasta.

TIKKURILA

Tikkurila Oy, Kuninkaalantie 1, PL 53, 01301 VANTAA
Puh. (90) 857 71, telefax (90) 8577 6902